

Ч О Н Ю Д Ж О Н

семи
річна
ніч

7년의 밤

роман

Переклад Ханни Кузьменко

*This book is published with the
support of the Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea)*

*Ця книжка видана за підтримки Корейського Інституту
літературного перекладу (LTI Korea)*

정유정

7년의 밤

은행나무

Чон Юджон

СЕМИРІЧНА НІЧ

*З корейської переклала
Ханна Кузьменко*

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

УДК 821.531-3
Ю-17

Чон Юджон
Семирічна ніч

Роман

З корейської переклала Ханна Кузьменко

Перекладено за виданням:

7년의 밤

© 정유정 2011

은행나무

<http://ehbook.co.kr/>

서울시 마포구 서교동 384-12

Ніч завдовжки сім років. Сім років помсти, каяття, страху й боротьби за життя.

Однієї ночі Чхве Хьонсу — талановитий бейсболіст у минулому і невдаха нині, — сівши за кермо п'яним, збиває на смерть дівчинку. І з тієї міті потроху втрачає все, що було для нього цінним. Він замовчує цей злочин, намагаючись врятувати свій і без того крихкий світ. І найбільше йому болять за свого сина, єдину радість у сірій буденності його жалюгідного життя, адже його арешт назавжди накладе на дитину тавро сина вбивці. Батько дівчинки, яку він убив, теж любить своє дитя. Любить кулаками. Вона — його власність, його рабиня, частинка його світу, в якому все працює за його правилами й примхами. Він мстить вбивці, та запроторити його за ґрати — мізерна, на його думку, відплата. Він вигадує вишуканіший, складніший і жорстокіший спосіб помститися, дотримується стародавнього закону помсти: око за око, сина за доньку.

«Семирічна ніч» — історія про те, як одна-єдина помилка перетворює життя на невпинний біг до загибелі, про внутрішніх демонів, які, бува, небезпечніші за реальних ворогів. Це роман про те, наскільки глибоким буває відчай і на що ладна піти людина, аби врятувати тих, кого любить.

Усі права застережено. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».**

Seven Years of Darkness

Copyright © 2011 by You-jeong Jeong

All rights reserved. Originally published in Korean
by EunHaeng NaMu Publishing Co., Ltd.

© Ханна Кузьменко, український переклад, 2025

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2025

ISBN 978-617-553-097-9

Пролог

Я — виконавець смертної кари свого батька.

Світанок 12 вересня 2004 року. Останній раз, коли я був на його боці. Тоді я ще нічого не знав. Ані про арешт батька, ані про смерть матері, ані про все те, що сталося вночі. Лише відчував непевний, тьмяний неспокій. І тільки тоді, коли, тримаючи за руку дядька, вийшов із хліва ферми, де ми ховалися дві з гаком години, переконався, що дарма тривожився.

В'їзд до ферми загороджували дві поліційні машини. Проблискові маячки, немов закривавлені синці, майоріли червоно-синім у кронах вільх. Довкола світла купчилися комахи. Небо ще не розвиднілося, все навкруги потопало в тумані, і я затремтів у передранковій імлі. Дядько вклав мені в руку телефон, прошепотівши: «Не загуби його». Офіцер поліції посадив нас у машину.

Від побаченого за вікнами йшла обертом голова. Мости зруйновані, трасу поглинула вода, на місці вулиць — руїни, поліційні автівки і карети «швидкої» лежать догори дном, у пільмі неба кружляє гелікоптер. Нижнє Село, будинок, де ми з батьками жили два останні тижні, немов провалились у безодню. Що трапилося? Я так і не запитав. Не зміг бодай поглянути на дядька. Боявся того, що можу почути.

Машина зупинилася біля поліційного відділка у місті S. Один з офіцерів поволочив дядька в кінець коридору. Інший відвів мене у протилежний бік. У маленькій кімнатці на мене чекали двоє слідчих.

— Розкажи нам про те, і тільки про те, що відбулося саме з тобою, — мовив до мене той, на кому була синя сорочка. — Не переказуй почуте від інших, нічого не вигадуй. Ти мене зрозумів?

Я зрозумів. Зрозумів, що плакати — зась. Навіть якщо лячно. Зрозумів, що від мене хочуть почути факти, стриманий опис подій цієї ночі. І розсудив, що коли хочу, аби нас із дядьком відпустили, якщо хочу побачитися з батьком і дізнатися, чи все гаразд із мамою, маю підкоритися.

Слідчі мовчки вислухали мою розповідь.

— Підбиймо підсумки: до озера тебе привів не батько, а охоронець? — перепитав слідчий у синьому.

— Так, — сказав я.

— І допоки тебе не врятував дядько, ти грався у схованки в озері з дівчинкою, яка померла два тижні тому?

— Не у схованки. В «Ой завітчався гібіскус»*.

Обидва слідчі мовчки вдивлялися в моє обличчя. У їхніх поглядах я прочитав: «Ми тобі не віримо».

Невдовзі слідчий у синій сорочці відвів мене до виходу з відділка. За його словами, на паркінгу на мене чекав рідний дядько, молодший брат батька. Шлях від дверей до паркінгу окупували репортери. Слідчий схопив мене під лікоть і рушив крізь натовп. Кожен мій крок супроводжували спалахи камер і крики. *Поглянь у камеру. Ти вже бачився з батьком? Де ти був?*

Голова пішла обертом. До горла підступив клубок нудоти. Слідчий чимчикував дедалі швидше.

Та тієї миті, коли мені здалося, що я чую голос дядька Синхвана, тієї миті, коли я відштовхнув руку слідчого в синій сорочці, тієї короткої миті, коли серед сотні облич шукав поглядом дядькове, спалахи камер поглинули мене. І я став самотнім острівцем у морі сліпучого світла.

Батьків брат відчинив двері автівки. Я зіщулився в кутку заднього сидіння і дістав телефон. Втупився у фонову

* Корейська дитяча гра. Ведучий стоїть спиною до інших і вимовляє фразу «Ой завітчався гібіскус». Поки лунають слова ведучого, інші гравці повинні рухатися вперед. Коли ведучий закінчує фразу й обертається, всі повинні замертти. Ті, хто не встиг зупинитися, вибувають (*тут і далі — прим. перекл.*).

світлину: доріжка перед будиночком, вкрита туманом, увімкнені ліхтарі, кремезний чоловік і хлопчик спиною до камери прогулюються вздовж кипарисового живоплоту. Чоловік несе хлопчиків шкільний наплічник, а хлопчик тримається за задню кишеню його штанів. То були ми з батьком. Фотографія, яку дядько зробив зранку десять днів тому.

Я закрив телефон-розкладачку і стиснув його у долоні, ховаючи голову в колінах і щосили намагаючись не розридатися.

Світ запам'ятав події тієї ночі як «трагедію на озері Сербон». Батька назвали божевільним убивцею, а я став сином того божевільного вбивці. Мені було одинадцять років.

Селище Маячне

1

Чорний фургон марки «Шевроле» зупинився перед аптекою, і чолов'яга в окулярах-авіаторах Ray-Ban, який був за кермом, зайшов усередину будівлі. Я ж тільки-но заварив собі локшину швидкого приготування і збирався пообідати. Хоча для обіду було пізнувато: третя година дня. Хай яким я був голодним після прибирання, довелося знову підвестись.

— Школярику, підкажи-но мені дещо, — звернувся до мене Авіатор, знімаючи свої авіатори.

Його погляд утупився в мою коротко стрижену маківку, немов та підтверджувала його здогади про мій вік. Я встромив палички у ручки-вушка каструлі. *Запитуй. І бажано швидко.*

— В який бік селище Маячне? Жодних дороговказів не побачив.

Авіатор махнув рукою зі стиснутими в ній авіаторами в бік вулиці. Я окинув поглядом його автівку. Величезна, неоковирна й, гадаю, з потужним двигуном. Схожа на модель «Chevy Van».

— То що, школярику? Знаєш, де Маячне?

Почнімо з того, що школяриком я не був. Я був працівником аптеки, до якого фармацевт-власник звертався «юначе Чхве».

— У вас що, немає навігатора?

Власника аптеки не було, і я вирішив поцікавитися. Не тому, що із заздрощів хотів підколоти цього власника «Шевроле», й не тому, що мене обурило фамільярне звертання. Просто так, без задніх думок.

— Є, але селище він не знаходить. Тому і питаю.

«Йолопе», — довершував скорочену фразу вираз його обличчя.

— І ви вирішили, що аптекар знає більше, ніж навігатор? — запитав я.

«Йолопе», — і собі скоротив я звертання, яким обдарував його подумки.

«Шевроле» зник на перехресті, рвонувши прямо. Я повернувся до своєї локшини. Лише коли каструля спорожнилася, в пам'яті спливла назва, за якою навігатор мав би знайти Маячне. Шінсон. Згадав я і те, що, аби туди дістатися, на перехресті треба повернути ліворуч. Я, до речі, саме там і живу. У селищі Маячне.

Маячного немає на мапах. Їх укладачі, певне, вважали, що воно не заслуговує такої честі. Дядько, мій сусід по кімнаті, називає його околицею півострова Хвавон, мій бос, власник «Таткової аптеки», — «пропащою глухоманню, куди й автобуси не доїжджають», а голова молодіжної спілки селища каже, що коли тобі раптом захочеться придбати собі капці і ти потьопаш до першої-ліпшої крамниці, з тебе сім потів зійде, бо ми живемо у чорта на рогах. І всі вони мають рацію. Аби дістатися до високих скель, де розташоване наше селище, маєш подолати щонайменше дванадцять кілометрів безлюдним узбережжям. На скелі, що нависає над морем, немов пташиний дзьоб, стоїть маяк. Перед селищем — море з різновеликими кам'яними брилами, за ним — високі скелясті гори.

Якось я піднімався на вершину тих гір разом із дядьком і бачив немов на долоні протилежний берег: широко, наче море, голу пустку. Влада викупила цю землю під приводом створення туристичної бази, та так і залишила її стояти впорожні. Як мені казали, колись на тому місці росли соргові поля. Чув я і про те, що за полями було невеличке село. Того села вже давно немає, та саме діти, які там жили, і прозвали наш Шінсон Маячним.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.